

РЕШЕНИЕ

№ 6927

гр. София, 04.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 26.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **10365** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда начл. 84, ал. 2, във връзка с чл. 85 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. В., гражданин на П., роден на 08.10.1992 г. г. срещу Решение № УПВР-181/29.09.2020 г. на интервюиращия орган към Държавната агенция за бежанците при МС.

В жалбата се излагат съображения за нарушения на материалния закон, поради липса на мотивирано произнасяне, че не са налице обстоятелства, доказващи основателен страх от преследване. Липсвало произнасяне по конкретно изложените факти и обстоятелства от значение за случая на жалбоподателя. Моли съдът да постанови съдебно решение, с което да отмени Решение № УПВР-181/29.09.2020 г. на интервюиращия орган и се върне молбата за ново разглеждане.

Ответникът – ИНТЕРВЮИРАЩИЯ ОРГАН при ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ при МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба вх. № РД09-ВР-873 от 18.09.2020 г. до председателя на ДАБ, жалбоподателят А. В., гражданин на П., [дата на раждане] г., пол – мъжки,

етническа принадлежност – пенджабец, по вероизповедание – мюсюлманин - сунит, семейно положение - неженен, е поискал закрила. На 28.09.2020 г. е проведено интервю, подписано от жалбоподателя, преводач и интервюиращ орган, в което е посочено, че жалбоподателят е напуснал П. поради затруднено материално положение, по икономически причини. С решение № УПВР-181/29.09.2020 г. на интервюиращия орган е отхвърлена молбата за статут на бежанец и хуманитарен статут.

В откритото съдебно заседание, жалбоподателят не се явява. Вместо него се явява редовно назначен от съда процесуален представител по реда на Закона за правната помощ, който поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Решението е съобщено на жалбоподателя на 14.10.2020 г., а жалбата е депозирана на 19.10.2020 г. - в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ и е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният акт е мотивиран с разпоредбата на чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т.1 и т. 2 от ЗУБ.

На основание чл. 70, ал. 1 от ЗУБ, при наличие на основания по чл. 13, ал.1 в срок до 10 работни дни от регистрацията на чужденеца интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна.

Съгласно чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по чл. 8, ал.1 и 9, съответно по чл.9, ал.1, 6 и 8, и чужденецът се позовава на основания извън предмета на този закон или не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване.

В същото време, съдът намира, че основателно е прието от интервюиращия орган, че чужденецът се позовава на основания извън предмета на този закон или не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване, поради което е налице хипотезите на чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

В проведеното интервю, жалбоподателят е посочил, че напуснал нелегално П. две години преди датата на проведеното интервю -28.09.2020 г. След това минал последователно през И., Турция и след това Република България. В Турция работел, но турските власти започнали да депортират негови познати и приятели, а други негови близки избягали през Гърция, като единият стигнал до Италия, а другият по думите му го чакал в Б. и Х.. През цялото време пътувал нелегално. Преминва българо - турската граница не по законоустановения ред и не през определените за целта места на 17.08.2020 г. Седем дни след като влиза на българска територия е заловен от полицията и подава молба за международна закрила. По думите му имал намерение с неговите приятели да стигнат до Италия. Допълва, че е подал молба в нашата държава, за да може, ако получи закрила легално да пътува за друга държава.

Освен това, изрично е посочено от А. В. в молбата си за международна закрила наличието на проблеми от личен и битов характер. Молителят твърди, че работил като шофьор и през 2015 г. участвал в катастрофа, за която по думите му не бил виновен. В следствие на този инцидент другите двама участници в катастрофата починали от усложнения и роднините на починалите започнали да го тормозят и притесняват. Не сочи да е бит или малтретиран или заплашван с физическа саморазправа. След като

започнали проблемите му не можел да работи нормално, а имал и две сестри, на които трябвало да помага. Опитал се да се премести при вуйчо си, но след като при битов инцидент неговият братовчед бил убит, вуйчо му го посъветвал да се зърне в родният му край. Не твърди да е имал проблеми с роднини на починалите във времето, когато е живял при вуйчо си. До напускане на държавата си по произход той лично не е имал неприятности и не е преживял насилие. Същият никога не е бил арестуван (освен в случаят при възникналата катастрофа, но е освободен, когато полицията разбрала, че няма вина за инцидента) или осъждан в държавата си по произход и не е политически ангажиран.

По делото е представена справка вх. № МД - 505/23.09.2020 г. на ДАБ, от съдържанието на която не може да се направи обоснован извод, че П. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Инцидентите имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект. От анализа на информацията в същата справка, въпреки оценяването на положението в някои части на страната като несигурно и напрегнато, не следва насилието там да се определя като безогледно. Видно от същата справка, е че властите полагат необходимите усилия, за да се справят със съществуващите проблеми.

Настоящата съдебна инстанция, намира че правилно административният орган е обосновал отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденец, тъй като не са налице материалните предпоставки по чл. 8 и чл.9 от ЗУБ. Съгласно чл.8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

На основание чл. 9 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут следва да съществува вероятност за нечовешко или унижително отнасяне при реализиране на наказанието, а такива данни липсват. В конкретния случай, от изявленията на жалбоподателя става ясно, че същия не е имал никакви проблеми в страната си на произход, но сочи наличие на проблеми от личен и битов характер, което го определя като икономически мигрант.

Наличието на заплаха по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ се установява, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

В същото време, наред с преценката на държавата по произход обаче, се преценяват и фактите, свързани с личното положение на молителя. А. В. не е получавал лични заплахи срещу живота и личността си. С оглед на това и тълкуването на Съда на Европейските общности по дело № С-465 от 2007 г., информацията за ситуацията в П.

и липсата на тежки и лични заплахи по отношение на жалбоподателя се обуславя извода, че не се установяват предпоставките на закона, за предоставяне на статут. Лично той не е имал никакви други проблеми, но заради проблеми от личен и битов характер решил да напусне страната. Крайната му цел била Италия. Никога не е бил арестуван или осъждан в държавата си по произход и не е политически ангажиран. Не е имал никакви проблеми във връзка със своята етническа или религиозна принадлежност. Видно от действията му, А. В. не е имал намерение да подава молба за закрила в Република България, а е сторил това едва след като е заловен от полицията и отведен в СДВНЧ към дирекция „Миграция“ - МВР, с цел осуетяване на наложената му принудителна административна мярка „Принудително настаняване на чужденец в звено за краткосрочно настаняване при СДВНЧ към дирекция "Миграция". Спрямо А. В. не е налице заплахата поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009 г. на Съда в Л. по дело № С-465/07, на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Изрично в тълкуването е признато правото на преценка за силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт. Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на Съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила.

Тълкувателното решение по дело № С-285/12, на Съда в Л. от 30.01.2014 г. не променя тълкуването в решението по дело № С-465/07 по отношение необходимостта да се изследва първо дали на съответното място има въоръжен конфликт и след това ако се установи, че такъв е налице, да се извърши преценка дали насилието, което го характеризира е безогледно. С това решение се очертава рамката на понятието за въоръжен вътрешен конфликт. Съобразно даденото тълкуване, необходимостта от извършване на преценка на интензитета на въоръжените сблъсъци, равнището на организираност на въоръжените сили или продължителността на конфликта, не отпада. Преценка следва да бъде извършвана, като изискването е тя да не е отделна от тази за степента на насилие, съществуващо на въпросната територия, т.е. тя не е елемент, който да се изследва във връзка с наличието на въоръжен конфликт, а такъв, който касае насилието, което го съпровожда. Също така, решението по дело № С-285/12 касае критериите, които следва да са налице, за да се установи наличието на въоръжен конфликт, но не и изрично посочените в Женевските конвенции отрицателни предпоставки, съгласно които вътрешното напрежение, вътрешни размирици, бунтове, отделни и спорадични действия на насилие и други аналогични действия, не се считат за въоръжен конфликт.

Установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че чужденецът е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Спрямо него не е налице заплахата поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, упълномощен със заповед № РД 05-425/08.06.2017 г. на председателя на ДАБ, като

същевременно са изпълнени материалните и процесуалните правила по издаването му, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 21 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. В., гражданин на А. срещу Решение № УПВР-181/29.09.2020 г. на интервюиращия орган към Държавната агенция за бежанците при МС.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: